

der foreligger her, og som jeg nu alene holder mig til, nemlig den, der staaer til indledende Behandling, som en saadan, der er en reen Landstings Sag, og maa gaae sin Gang og behandles i Landstinget uafhængigt af den Forandring, som er foregaaet ved det andet Things Opløsning.

Den ærede Landstingsmand bemærkede ved Siden heraf, at det dog er en gjældende Regel, at, naar et Lovforslag er blevet behandlet fuldstændigt af det ene Thing ved de foretagne 3 Behandlinger, men den Sessjon hæves, hvori det er fæet, og en anden Sessjon indtræder, kan et saadant Lovforslags Behandling ikke fortsættes i den nye Sessjon. Ganske rigtigt; det er Noget, som ligefrem er blevet antaget i de foregaaende Sessjoner, og det er ogsaa, saavidt jeg erindrer, i Medhold af en Betænkning, der blev afgiven af Landstingets Regulativcommittee, hvis Resultat vistnok er meget rigtigt, og hvori jeg ogsaa erklærede mig enig dengang, nemlig at Rigsdagen ikke har nogen Permanent. Men jeg troer ikke, at denne Forudsætning kan gjøres gjældende her. Det er efter min Mening ikke 2 forskjellige Sessjoner, det er Rigsdagens 4de ordinaire Sessjon med den Forffjel, at der er bleven valgt et nyt Folkething i denne Sessjon. Jeg støtter dette paa, at det i Grundlovens § 24 hedder: „Kongen sammentalder en ordentlig Rigsdag hvert Aar“, og paa dens § 25: „Kongen kan indkalde Rigsdagen til overordentlige Sammenkomster“; og paa § 52 hvor det hedder: „Paa hver ordentlig Rigsdag, strax efterat Samme er sat, fremlægges Forslag til Finantsloven“. Nu er det jo vistnok, at skulde det ikke være den samme Rigsdags Sessjon, hvori vi nu befinde os, saa maatte det jo være en overordentlig Sessjon, og da vi nu vistnok ville erkjende Landstinget for at være i sin ordentlige Sessjon, saa maatte vi altsaa have fjerde ordentlige Sessjon for Landstinget og ved Siden deraf en overordentlig for Folkethinget. Men hvad der fremdeles taler derimod, er det, at Finantsloven da ikke kunde forelægges Folkethinget i denne Sessjon, naar det ikke var en ordentlig Sessjon. Jeg troer derfor, at vi maae betragte det som fjerde ordentlige Sessjon, hvori vi befinde os fremdeles

saaledes, som vi i October Maaned begyndte den, men dette dog med den Forffjel, at det ene Thing er blevet opløst og paany sammenkaldt; thi dette kan ikke være uden Indflydelse, og hiin Regel, at det er den samme 4de ordentlige Sessjon, kan ikke ganske i sin Almindelighed gjøres gjældende. Der er jo nemlig et nyt Folkething, der maa kunne komme til at øve sin Indflydelse.

Jeg skal som et Exempel bemærke, at, hvis man ubetinget vilde antage det for at være den samme fjerde ordentlige Rigsdags Sessjon, vilde der ikke kunne fremkomme noget Lovforslag for samme, som engang havde været forkastet i det opløste Folkething. Jeg nævner dette blot som et ophjæsende Exempel; thi man kunde jo vel tænke sig, at en Opløsning netop havde fundet Sted, fordi et Thing havde forkastet en Lov, og, hvis man da vilde holde strengt paa, at det var den samme ordinaire Sessjon, uden at lægge Vægt paa, at der er et nyvalgt Thing, vilde man ikke være istand til at fremkomme med et saadant Forslag i det nyvalgte Thing, da efter Grundlovens § 56 en Sag, som engang er forkastet i et Thing, ikke kan forelægges for det samme Thing i samme Samling. Jeg mener altsaa, at man maa betragte det som Rigsdagens 4de ordentlige Sessjon, hvori vi befinde os, med et nyt Folkething. Men, naar dette er Tilfældet, vil vistnok den ærede Landstingsmand indrømme mig, at saa kunne de Regler, som gjøres gjældende, naar man betragter det som om der havde været 2 forskellige Sessjoner, ikke her komme i Betragtning. Naar jeg altsaa, idet jeg alene holder mig her til den Sag, som foreligger, nemlig den Sag, som staaer til indledende Behandling, kommer tilbage til den opstaaede Tvivl, som jeg ikke har havt, om det Lovforslag, som er kommet fra det opløste Folkething, kan behandles nu, saa mener jeg, at den ærede Landstingsmand og Enhver, som har den Mening, at Sagen ikke nu kan behandles her, dog maatte gjøre sig det klart, hvorledes denne Tvivl da forsølges. Jeg ser ikke rettere, end at det kun kan skee paa een af to Maader. Den ene Maade kunde være den, at 10 af Landstingets Medlemmer forlangte, og Thinget billigede, at Dagsordenen